

POSTANOWIENIE

Dnia 17 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Stanisław Stankiewicz

w sprawie **M. P.**

skazanej z art. 207 § 1a k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 17 kwietnia 2025 r.,

wniosku obrońcy skazanej o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją wyroku

Sądu Apelacyjnego w Białymstoku

z dnia 12 listopada 2024 r., sygn. akt II AKa 127/24,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Olsztynie

z dnia 4 czerwca 2024 r., sygn. akt II K 160/23,

na podstawie art. 532 § 1 i 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

W złożonej przez obrońcę skazanej M. P. kasacji, niezależnie od podniesionych zarzutów rażącej obrazu prawa procesowego, która miała istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku (m.in. naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.), zawarty został również wniosek o wstrzymanie wykonania orzeczenia – do czasu rozpoznania kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek obrońcy nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie przypomnieć należy, iż zgodnie z art. 532 § 1 k.p.k., w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Instytucja wstrzymania wykonania wyroku ma niewątpliwie charakter wyjątkowy, wprowadza bowiem odstępstwo od zasady niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń (*vide* art. 9 k.k.w.), a wobec tego nie podlega wykładni rozszerzającej, zaś sama czynność procesowa wniesienia kasacji, nie stanowi dostatecznej podstawy do zastosowania tej szczególnej instytucji. Łączy się to bowiem z faktem, że kasacja przysługuje od prawomocnego wyroku, a więc orzeczenia objętego prawnym domniemaniem prawidłowości zawartych w nim rozstrzygnięć. Wprawdzie przepis art. 532 § 1 k.p.k. nie formułuje przesłanek przemawiających za podjęciem takiej decyzji, jednakże w orzecznictwie prezentowane jest utrwalone stanowisko, że zastosowanie instytucji wstrzymania wykonania orzeczenia, winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie orzeczenia, przed rozpoznaniem skargi kasacyjnej spowodowałoby dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki. Do owych szczególnych okoliczności należy zaliczyć rangę i charakter postawionych zarzutów kasacyjnych i ich widoczną już *prima facie* zasadność, a w związku z tym wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia wniesionej skargi, gdyż w takiej sytuacji wykonanie orzeczenia przed rozpoznaniem kasacji, zwłaszcza w zakresie kary, spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne i nieodwracalne następstwa. Tego rodzaju skutki mogą zaistnieć wówczas, gdy już pobieżna analiza wniesionej kasacji świadczy o jej zasadności, a tym samym o konieczności uchylenia zaskarżonego nią wyroku.

W świetle powyższych uwarunkowań, dokonując wstępnej kontroli kasacji obrońcy skazanej M. P. i nie przesądzając oczywiście ostatecznego rozstrzygnięcia sprawy, które nastąpi po merytorycznym rozpoznaniu wniesionej skargi, Sąd Najwyższy nie znalazł podstaw do uznania, że w sprawie zaistniały przesłanki do zastosowania instytucji z art. 532 § 1 k.p.k. Zresztą to skarżący powinien odrębnie, w powiązaniu z formułowanymi w kasacji zarzutami przedstawić dodatkową argumentację i wykazać właśnie szczególnymi oraz jednoznacznymi w swej

wymowie okolicznościami, wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia podniesionych zarzutów, a tym samym i nieodwracalnych skutków wykonania już obecnie prawomocnie orzeczonej kary. W przedmiotowej sprawie wskazanym wymogom jednak nie sprostano, skoro złożony wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia (na podstawie art. 532 § 1 k.p.k.) nie został w ogóle merytorycznie uzasadniony. Same zaś zarzuty kasacji kwestionujące generalnie dokonaną poprzez Sąd Apelacyjny kontrolę odwoławczą, akcentujące rażącą obrazę prawa procesowego (m.in. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.; art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. i w zw. z art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k. i in.), która zdaniem obrońcy miała istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, muszą zostać szczegółowo przeanalizowane przez Sąd Najwyższy na rozprawie kasacyjnej. Rzecz jasna takiej gruntownej oceny nie można dokonywać na przedpolu merytorycznego rozpoznania kasacji, w sytuacji, gdy omawiana skarga nie podnosi tego rodzaju uchybień oraz argumentów, które w sposób oczywisty, a więc bez potrzeby głębszego wnikania w całokształt materiałów sprawy, wskazywałyby na niebudzącą wątpliwości, ewidentną jej zasadność.

Na marginesie zauważyć także należy, że w pisemnej odpowiedzi na kasację obrońcy, prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywisti bezzasadnej oraz nieuwzględnienie wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia.

W tym stanie rzeczy, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że nie zachodzą wystarczające podstawy do zastosowania wyjątkowej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. Przedmiotowe, incydentalne postąpienie w żadnej mierze nie przesądza o trafności podniesionych w skardze zarzutów i kierunku przyszłego rozstrzygnięcia w przedmiocie zasadności kasacji.

Z tych wszystkich powodów, orzeczono jak na wstępie.

[J.J.]

[a.ł.]

